

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **Technocrane s.r.o.**
sídlem Podnikatelská 1131/19, 301 00 Plzeň
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Machem
sídlem Victora Huga 377/4, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018, č. j. 48914/18/5200-11431-711429,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobkyně se žalobou domáhala přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018, č. j. 48914/18/5200-11431-711429 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto

odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 8. 9. 2017, č. j. 1690646/17/2301-51521-402859. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo s odkazem na § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“) zastaveno řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 zaevidovaného dne 25. 8. 2017 pod č. j. 1660829/17/2301-51521-402859.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně spatřovala vady rozhodnutí žalovaného v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti důvodů a chybné aplikaci a interpretaci právních předpisů, které dle nesprávného přesvědčení žalovaného měly být na daný případ aplikovány. V daném případě žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí z důvodu, že žalobkyně měla dodatečné daňové přiznání podat opožděně (tj. po uplynutí lhůty pro stanovení daně), aniž by však reflektoval ustanovení obsažená v relevantní mezinárodní smlouvě o zamezení dvojího zdanění.
3. Žalobkyně podala dne 25. 8. 2017 dodatečné daňové přiznání (vztahující se k období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012), k němuž připojila mj. i potvrzení japonského daňového úřadu ze dne 20. 4. 2017 v anglickém i japonském jazyku, vystavené pro žadatele TOKKY'S, o zaplacené srážkové dani ve výši 556.142 JPY (5.017,16 EUR) ke dni 10. 2. 2017 vztahující se k příjmům žalobkyně ve výši 5.561.483,- Kč (50.171,56 EUR), a dále též fakturu pro daňové účely č. 730134 ze dne 30. 1. 2017 v anglickém jazyku, kterou odesílající společnost TOKKY'S Inc. fakturovala žalobkyni srážkovou daň 10 % z již žalobkyní zaplacených měsíčních částek nájemného za veškeré kalendářní měsíce roku 2012, tj. celkem 556.142 JPY (5.017,16 EUR).
4. Přestože žalobkyně řádně a včas doložila daň zaplacenou v Japonsku, dle žalovaného měla požádat o uplatnění vyloučení zdanění (v důsledku daně zaplacené v Japonsku) v ČR za zdaňovací období 2012 nejpozději do 3. 7. 2017 s odkazem na vnitrostátní právní úpravu, a to konkrétně § 148 daňového řádu.
5. Předmětem sporu byla úprava zamezení dvojího zdanění. Existence dvojího zdanění výrazně omezuje zájem daňových nerezidentů o ekonomické aktivity na území státu zdroje příjmů, a z tohoto důvodu jsou uzavírány mezinárodní smlouvy, které tento jev eliminují, a to například zápočtem daně, vynětím příjmů ze zdanění a zahrnutím daně zaplacené v zahraničí do daňově odčitatelných nákladů. V případě eliminace dvojího zdanění mezi Japonskem a Českou republikou byla za tímto účelem uzavřena Smlouva mezi ČSSR a Japonskem o zamezení dvojího zdanění (dále jen „*Smlouva*“).
6. V souladu s čl. 24 a 25 Smlouvy žalobkyně podala dodatečné daňové přiznání, aby nebyla podrobena dvojímu zdanění v České republice a Japonsku. Smlouva výslovně stanoví, že daňový subjekt je oprávněn nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje zákonodárství smluvních států, jehož integrální součástí jsou právě mezinárodní smlouvy, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, aniž by k tomu byly Smlouvou konkretizovány lhůty, v nichž se má tak stát. Žalovaný však zcela rezignoval na aplikaci uvedené Smlouvy a aplikoval českou právní úpravu. Současně své rozhodnutí zatížil vadou nesrozumitelnosti, když citovanou Smlouvu nesprávně vyložil s poukazem na komentář k Modelové smlouvě OECD (dále jen „*MSOECD*“).
7. V rámci bodu č. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný nesprávně interpretoval čl. 25 Smlouvy s odkazem na MSOECD, když odkázal na bod č. 1, podle něhož: „*Jestliže se osoba*

domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států u ní vedou nebo povedou ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může bez ohledu na opravné prostředky, které poskytují vnitrostátní právní předpisy těchto států, předložit případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo pokud případ spadá pod článek 24 odst. 1, tomu smluvnímu státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření vedoucího ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními smlouvy.“ Na základě toho si žalovaný určil, že i v případě Smlouvy by se měla uplatnit lhůta 3 let od prvního oznámení vedoucího ke zdanění, byť Smlouva žádnou takovou lhůtu nestanoví.

8. Žalobkyně poukázala s odkazem na čl. 38 Statutu Mezinárodního soudního dvora na skutečnost, že MSOECD nepředstavuje pramen mezinárodního práva ve formálním slova smyslu, a proto je vyloučeno, aby žalovaný podle ní postupoval jako podle závazné právní normy a dovozoval z ní právní účinky. Naproti tomu mezinárodní smlouvy představují pramen mezinárodního práva a s ohledem na zásadu přednosti je třeba je aplikovat v případě, že se jejich materie odlišuje od úpravy vnitrostátní, přičemž tento princip tvoří materiální jádro ústavnosti ČR (čl. 10 Ústavy).
9. Za daných okolností bylo tedy vyloučeno, aby žalovaný dezinterpretoval mezinárodní smlouvu uzavřenou mezi Japonskem a ČR prostřednictvím MSOECD, která nepředstavuje pramen práva. Současně byl žalovaný povinen na daný případ aplikovat relevantní ustavení Smlouvy, která má přednost před českým právním řádem (daňovým řádem) a která nestanovuje lhůtu pro předložení případu daňového subjektu týkajícího se zamezení dvojího zdanění příslušnému úřadu smluvního státu.
10. Žalobkyně byla tedy přesvědčena, že dodatečné daňové přiznání podala nejenom řádně, když daň zaplacenou v Japonsku doložila doklady, kterými disponovala, ale i včasně s ohledem na relevantní Smlouvu. Opačný přístup žalovaného byl v rozporu s citovanou Smlouvou a vedl k dvojímu zdanění příjmů žalobkyně jak v České republice, tak Japonsku. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, popř. vyslovil jeho nicotnost, pokud zjistí, že trpí takovými vadami, které nicotnost vyvolávají, a aby uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný s právními názory žalobkyně uvedenými v žalobě nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobkyně nijak nekonkretizovala, v čem tvrzená vada nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zapříčiněná nesrozumitelností důvodů vůbec spočívá. Žalovaný se vypořádal se všemi podstatnými odvolacími námitkami žalobkyně ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Dle žalovaného taktéž nelze fakticky zaměňovat nedostatečnost odůvodnění za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podmínky nicotnosti daňového rozhodnutí jsou upraveny v ust. § 105 odst. 2 daňového řádu. Dle názoru žalovaného napadené rozhodnutí nesplňuje žádnou z tam zakotvených podmínek. Obsah předmětného rozhodnutí byl formulován zcela určitým a srozumitelným způsobem, jeho výrok a odůvodnění rovněž nebyly ve zjevném protikladu.
12. K věcné stránce případu žalovaný uvedl, že dne 25. 8. 2017 bylo správci daně doručeno dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012, které vykazovalo daň nižší oproti poslední známé dani o částku 123.074,- Kč (řádek 320), a to pouze v důsledku uplatnění zápočtu daně zaplacené v zahraničí (řádek 320) vyššího o stejnou částku oproti částce vykázané v dodatečném daňovém přiznání ze dne

30. 7. 2015. Zahraniční obchodní partner dodatečně až v roce 2017 uhradil zahraničnímu správci daně daň z příjmů vyplacených české společnosti v roce 2012. Potvrzení o tomto sražení daně bylo vydáno japonským daňovým úřadem dne 20. 4. 2017 pro žadatele TOKKY'S. Již dne 6. 2. 2015 bylo žalobkyní podáno dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za r. 2012, tříletá lhůta pro stanovení daně se proto prodloužila o 1 rok dle § 148 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně však dodatečné daňové přiznání podala až dne 25. 8. 2017, přičemž uvedla, že důvody pro podání tohoto dodatečného daňového přiznání byly zjištěny až dne 31. 7. 2012. Přitom již dne 27. 3. 2017 (viz ručně dopsané datum v otisku razítka na faktuře č. 730139) zaúčtovala „*fakturu pro daňové účely*“ č. 730139 ze dne 30. 1. 2017 v anglickém jazyku, kterou odesílající společnost TOKKY'S Inc. fakturovala srážkovou daň 10 % (uhrazenou v Japonsku) z již zaplacených měsíčních částek nájemného za veškeré kalendářní měsíce roku 2012. Z toho lze dovodit, že žalobkyně měla od 27. 3. 2017, resp. 20. 4. 2017, dostatečný časový prostor pro uplatnění svého nároku na vyloučení dvojího zdanění v České republice (až do dne 3. 7. 2017). S ohledem na pozdní podání dodatečného daňového přiznání nemohl správce tento nárok daňového subjektu ve vyměření daně zohlednit, a proto řízení v předmětné věci zastavil podle ust. § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.
13. Žalovaný dále konstatoval, že smlouvy o zamezení dvojího zdanění jsou většinou smlouvy uzavírané podle MSOECN o zamezení dvojího zdanění příjmů a majetku, jejímž členem je Česká republika i Japonsko. Jednotlivé smlouvy o zamezení dvojího zdanění se tak velmi podobají, ačkoliv smluvní strany mají vždy možnost se od vzorové smlouvy odchýlit. MSOECN a Komentář Výboru pro fiskální záležitosti k Modelové smlouvě OECD sice nejsou závaznými právními předpisy, nicméně vymezují základní rámec principů, pravidel a výkladu pojmů nutných pro koordinaci bilaterálních smluv o zamezení dvojího zdanění. Žalovaný uvedl srovnání textů čl. 25 Smlouvy a příslušných pasáží MSOECN a citoval Komentář k Modelové smlouvě OECD.
14. Dle žalovaného žalobkyně běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně za předmětné zdaňovací období dle daňového řádu nerozporovala, uvedla však, že v tomto případě je třeba vycházet ze Smlouvy, která má přednost před vnitrostátní právní úpravou a která žádné lhůty nekonkretizuje. Žalovaný k tomuto konstatoval, že důvodem pro zastavení řízení v této věci byla skutečnost, že dodatečné daňové přiznání bylo podáno po lhůtě pro stanovení daně ve smyslu § 148 daňového řádu, proto posouzení oprávněnosti vyloučení dvojího zdanění správcem daně bylo již bezpředmětné.
15. Žalobkyní zmiňovaný čl. 25 Smlouvy neřeší danou situaci, neboť vydáním předmětného rozhodnutí o zastavení řízení prvotně nedošlo k „opatření“ majícímu za následek zdanění daňového subjektu, jež není v souladu se Smlouvou. Tento článek Smlouvy tak na daný případ nelze aplikovat.
16. Žalovaný poukázal na skutečnost, že Smlouva v žádném svém ustanovení otázku lhůty pro stanovení daně smluvních států neřeší, tu v daném případě upravuje český právní řád, a to konkrétně v ustanovení § 148 daňového řádu. Tato lhůta začala u žalobkyně běžet dne 1. 7. 2013 a uplynula dne 3. 7. 2017. Správce daně tak postupoval dle českého právního řádu, který danou problematiku upravuje. Svým postupem se nedostal do rozporu či nesouladu se Smlouvou. Z čl. 25 ani z jiného ustanovení Smlouvy nelze dovozovat závěr, že žalobkyně byla oprávněna bez omezení lhůtou (stanovenou daňovým řádem pro podání dodatečného daňového přiznání) předložit místně příslušnému správci daně podání, které zamezí dvojímu zdanění jejích příjmů. Smlouva se neuplatní dále z toho důvodu, že právní problematika není ve Smlouvě upravena duplicitně (ve vztahu k právní úpravě obsažené v

daňovém řádu).

17. Závěrem žalovaný uvedl, že žádná z listin, jež žalobkyně navrhla jako důkazní prostředek a jež předložila správci daně až po datu 3. 7. 2017, neprokazuje oprávněnost podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 148 daňového řádu.

IV.

Replika

18. V podané replice žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas se závěry žalovaného uvedenými ve vyjádření k žalobě a rozvinula argumentaci uvedenou v žalobě o další teoretická východiska k aplikovatelnosti Smlouvy a MSOECD.

V.

Posouzení věci soudem

19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
20. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobkyně se k výzvě soudu nevyjádřila.

VI.

Rozhodnutí soudu

21. Soud neshledal žalobu důvodnou.
22. Žalobkyně v první řadě v žalobě vyjevila argumentaci podporující závěr, že napadené, resp. prvoinstanční rozhodnutí, je nepřezkoumatelné. Soud se s touto argumentací neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobkyně, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobkyně, podrobil přezkumu jejich zákonnosti. Jestliže žalobkyně dovozuje nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí z toho, že žalovaný Smlouvu nesprávně vyložil s poukazem na právně nezávazný komentář k Modelové smlouvě OECD, pak tato námitka není důvodná. Je třeba si uvědomit, že v klíčové části napadeného rozhodnutí označené jako „*IV. Aplikace právního základu na skutkový stav*“, která obsahuje úvahy a rozhodovací důvody správního orgánu (na rozdíl od předchozích popisných částí rozhodnutí), žalovaný zcela jasně uvedl, že uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně dovozuje na základě § 148 daňového řádu, nikoliv komentáře k Modelové smlouvě OECD, jak je seznatelné z bodu 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
23. Klíčová žalobní námitka se opírá o tvrzení, že zastavení doměřovacího řízení na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2012 (a následné potvrzení tohoto rozhodnutí) je nezákonné z důvodu, že správní orgány na projednávanou věc nesprávně použily vnitrostátní právní úpravu (daňový řád), aniž by zohlednily znění Smlouvy, které má před zákonem aplikační přednost. Podle žalobkyně na daný případ dopadá čl. 25 odst. 1 Smlouvy, podle něhož „*jestliže se osoba mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě*

domnívá, že opatření učiněná jedním nebo oběma smluvními státy mají nebo budou mít za následek pro ni zdanění, které není v souladu s touto smlouvou, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje zákonodárství těchto smluvních států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, ve kterém má bydliště či sídlo.“ Z právě citovaného ustanovení Smlouvy žalobkyně dovozuje, že dodatečné daňové přiznání podané dne 25. 8. 2017, tj. po uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 daňového řádu, k němuž došlo dne 3. 7. 2017, mělo být správními orgány věcně projednáno. Žalobkyně zdůraznila, daňový subjekt je oprávněn nezávisle na opravných prostředcích předložit svůj případ příslušnému orgánu, aniž by k tomu Smlouva stanovila jakoukoliv lhůtu. S argumentací žalobkyně se soud neztotožnil.

24. Pokud se jedná o vztah mezinárodních smluv o zamezení dvojího zdanění a vnitrostátní práva, soud se plně odkazuje na obsah učebnice finančního práva profesora Bakeše, podle které: „Mezinárodní smlouva o zamezení dvojího zdanění omezuje právo smluvního státu požadovat v určitém případě placení daně od osoby (fyzické nebo právnické), která v tomto státě podléhá zdanění podle vnitrostátních daňových předpisů tohoto státu. Tím mezinárodní smlouva mění ustanovení daňových zákonů, a proto obecně vyžaduje schválení podle ústavněprávních předpisů smluvních států. Smlouvy o zamezení dvojího zdanění nenahrazují vnitrostátní daňové předpisy smluvních států, ani nezakládají nové právo státu požadovat placení daně. Mohou pouze měnit právní režim zdanění stanovený vnitrostátními daňovými předpisy, a to v zásadě jen ku prospěchu daňových subjektů. Jestliže určitý příjem není podle vnitrostátních daňových předpisů smluvního státu podroben zdanění, nemůže tento smluvní stát takový příjem zdanit, ani když mu mezinárodní smlouva tento příjem vyhrazuje ke zdanění. [...] Vnitrostátní daňové předpisy určují i nadále, kdo je povinen platit daň, co je předmětem daně, co je základem daně, jaká je sazba daně, kdy vzniká daňová povinnost atd.“ (zvýrazněno zdejším soudem) (Bakeš, M.; Karfíková, M.; Kotáb, P.; Marková, H. a kol. Finanční právo. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, 549 s., s. 282 - 283).
25. Platí tedy, že k tomu, aby nedošlo v konkrétním případě k aplikaci vnitrostátního daňového předpisu, musí v mezinárodní smlouvě existovat ustanovení, které určitou situaci (například lhůtu pro stanovení daně) upravuje odlišně, než norma práva vnitrostátního. Naopak v případě, že se mezinárodní smlouva dané problematice nevěnuje, nic nebrání užití tuzemských pravidel daňového práva. V nyní projednávané věci Smlouva neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo stanovit daň bez časového omezení. Jestliže se žalobkyně opírá o výše citovaný čl. 25 odst. 1 Smlouvy, pak soud zdůrazňuje, že toto ustanovení zakotvuje toliko procesní oprávnění daňového subjektu předložit svůj případ příslušnému orgánu v případě, že má za to, že došlo ke zdanění v rozporu se Smlouvou – žalobkyně toto své oprávnění vyplývající ze Smlouvy využila tak, že se obrátila na příslušného správce daně s dodatečným daňovým přiznáním, její podání bylo správcem daně řádně přijato a řešeno, potud soud neshledává žádný rozpor postupu vnitrostátních orgánů se Smlouvou.
26. Je zároveň nezbytné zdůraznit, že na základě citovaného ustanovení nevzniká žalobkyni automaticky právo na to, aby správce daně její námitce vyhověl. Soud se s postupem žalovaného v plném rozsahu ztotožňuje, neboť samotná existence určitých lhůt pro uplatnění práv nemůže představovat „zdanění, které není v souladu s touto smlouvou“ ve smyslu čl. 25 odst. 1 Smlouvy. Český právní řád existenci a aplikační přednost Smlouvy plně respektuje (viz § ZDP) a umožňuje daňovým subjektům vyhnout se dvojímu zdanění při dodržení procesního rámce vyplývajícího zejména z daňového řádu. Za této situace je na daňových subjektech včetně žalobkyně, aby si své podnikání organizovaly takovým způsobem, který umožní dostát požadavkům vnitrostátních předpisů smluvních států.

Právě uvedené platí tím spíše, že žalobkyně, pokud by jednala bez zbytečných průtahů, se mohla dvojímu zdanění jejích příjmů vyhnout. Soud připomíná, že potvrzení o sražení daně bylo vydáno japonským úřadem dne 20. 4. 2017, lhůta pro uplynutí daně uplynula až dne 3. 7. 2017. Z žaloby rovněž nevyplývá důvod, na základě kterého obchodní partner žalobkyně uhradil japonskému správci daně srážkovou daň z příjmů vyplacených žalobkyni v roce 2012 až v roce 2017. Soud v této souvislosti opětovně zdůrazňuje, že je odpovědností žalobkyně organizovat si svoje podnikání takovým způsobem, který jí umožní vyhnout se dvojímu zdanění – smluvní strany Smlouvy jistě nemohou odpovídat kupříkladu za nedbalé jednání obchodního partnera spočívající v opožděné úhradě daně. Pokud by byl časový odstup mezi zdanitelným příjmem a platbou daně vskutku dán z důvodu přičitatelnému obchodnímu partnerovi, je na žalobkyni, aby po něm prostředky práva soukromého vymáhala škodu jí vzniklou v důsledku dvojího zdanění.

27. Závěrem je nezbytné upozornit i na to, že výklad, který v žalobě prezentuje žalobkyně, by vedl ke kompletnímu rozmělnění pravidel pro stanovení daně, když by daňové subjekty mohly uplatňovat své nároky například sto let poté, co došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, což jistě není předmětem, ani účelem smlouvy o zamezení dvojího zdanění.
28. Protože soud neshledal žalobní námitky důvodnými, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VII.

Náklady řízení

29. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 27. 2. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu